

Sygn. akt V U 102/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Regina Stępień

Protokolant: star. sekr. sądowy Ewelina Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2018 r. w Legnicy

sprawy z wniosku F. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania F. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 28 listopada 2017 r.

znak (...)

oddala odwołanie

SSO Regina Stępień

Sygn. akt V U 102/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 listopada 2017r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał wnioskodawcy F. B. prawo do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym. Przy ustaleniu jej wysokości przyjęto kwotę zwaloryzowanych składek na ubezpieczenie emerytalne oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego. Jednocześnie zmniejszono podstawę wymiaru emerytury o kwotę stanowiącą sumę pobranych dotychczas emerytur. Wypłatę emerytury w powszechnym wieku emerytalnym zawieszono, bowiem była niższa niż emerytura wcześniejsza.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył F. B.. Kwestionował wysokość nowej emerytury. Wskazywał, iż dotychczas pobierał emeryturę w obniżonym wieku z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Uważał, iż obecnie po ukończeniu 65 lat powinien mieć przyznaną nową emeryturę w „100-procentowej” wysokości.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumenty zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił:

Wnioskodawca F. B. urodzony (...), od 14 kwietnia 2007r. pobiera emeryturę w obniżonym wieku z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Ostatnio wysokość tego świadczenia po waloryzacji od 1 marca 2017r. – wynosiła 3 231,34 zł brutto.

Po osiągnięciu wieku emerytalnego (65 lat), na wniosek ubezpieczonego z 3 listopada 2017r., skarżoną decyzją z dnia 28 listopada 2017r, organ rentowy przyznał mu prawo do emerytury na podstawie art. 24 ustawy emerytalnej od 1 listopada 2017r. tj. od miesiąca, w którym wnioskodawca osiągnął wiek 65 lat. Wysokość tego świadczenia została ustalona według nowych zasad – tj. zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej – w kwocie 3 086, 58 zł.

Do jej ustalenia przyjęto kwotę zaewidencjonowanych składek na koncie ubezpieczonego z uwzględnieniem waloryzacji – w wysokości 213 945, 47 zł plus kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego – 823 042, 29 zł, co dało sumę 1 036 987, 76 zł, od której odjęto kwotę pobranych emerytur w wysokości 371 829, 33 zł, pozostała kwota 665 158, 43 zł. Następnie podzielono ją przez średnie dalsze trwanie życia tj. przez 215, 50 miesięcy. Ostatecznie kwota emerytury wyniosła 3 086, 58 zł.

Wobec faktu, iż wyższą emeryturą jest dotychczas pobierana emerytura wcześniejsza, wypłatę tej nowej emerytury zawieszono.

(bezsporne, a nadto akta ZUS)

Sąd zważył:

Odwołanie ubezpieczonego jest nieuzasadnione.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że wnioskodawca jako osoba urodzona po dniu 31 grudnia 1948r., składając w roku 2017r. wniosek o emeryturę, uzyskał prawo do tego świadczenia na podstawie art. 24 ustawy emerytalnej, który stanowi, iż ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184.

Zaś szczegółowe zasady wyliczania wysokości emerytur przyznanych na podstawie art. 24 powołanej ustawy uregulowane zostały w art. 25 i 26 tej ustawy.

W myśl art. 25, ust. 1 podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zaewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Z kolei ust. 1b tego artykułu stanowi, jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie przepisów art. 26b, 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z dnia

26 stycznia 1982r. - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2014r. poz. 191 i 1198 oraz z 2015r. poz. 357), podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie

z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Zgodnie natomiast z art. 26 emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 (ust. 1).

Mając powyższe na uwadze, należy wskazać, iż organ rentowy w sposób zgodny z prawem obliczył wysokość emerytury skarżącego – zatem jego odwołanie jako nieuzasadnione należało oddalić na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.